

LA PURIFICACIÓ DEL TEMPLE

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Joan situa l'episodi de l'evangeli d'avui conegut com «la purificació del temple» als inicis de l'actuació pública de Jesús. El relat ens el presenta apassionat, enèrgic. Sens dubte, al veure l'espectacle d'aquells homes que feien negoci amb les víctimes que s'havien de sacrificar per aplacar a Déu, indignat, fa aquest gest violent, mentre li ressonen al cor les paraules de l'Escriptura: «El que jo vull és amor i no ofrena de víctimes». Jesús no pot sofrir la caricatura que aquells homes fan de Déu, exigint al poble que li ofereixin uns sacrificis que són en benefici propi. Com tampoc si val utilitzar la religió per obtenir uns privilegis en benefici propi. ¿Com és possible voler comprar un Déu que és tot Ell amor gratuït, perdó, tendresa, compassió...? Jesús ha vingut a ensenyar-nos quina és la relació que Déu vol establir amb els seus fills. L'amor no es compra ni es ven. L'amor que Ell ofereix gratuïtament, ha de ser rebut també gratuïtament. A nosaltres ens costa creure en aquesta gratuïtat total de Déu, perquè no pensem com Ell. L'única ofrena que Déu vol i accepta dels seus fills, és un cor agraït i ple d'amor.

Els deixebles, veient la seva actuació, recordaren aquelles paraules del salm: «el zel del vostre temple em consumia». Amb aquest gest Jesús no pretén fer una purificació externa del temple, sinó un canvi profund en la manera d'entendre i viure la relació amb Déu. Jesús parla d'un Déu que no està reclòs en un espai sagrat, esperant que el poble li ofereixi víctimes per escoltar les pregàries, fer favors o perdonar els pecats.

Aquest relat, totalment simbòlic, vol significar que en Jesús ha començat un temps nou: Déu ha entrat en el món, en la història, s'ha fet present enmig dels homes, els murs d'un temple que empresonava Déu s'esberlen i comença una nova construcció que té per fonament el cos de Jesús ressuscitat. Aquest temple no construït per mà d'homes de què parla Jesús, habitat per Déu, serà el seu propi cos glorificat, i el cor de tots els homes i dones que creuran en Ell i rebran el seu Esperit. Nosaltres ara, «som un temple de Déu i l'Esperit de Déu habita en nosaltres», dirà sant Pau.

Jesús no es val de signes prodigiosos per demostrar la seva divinitat; és en la feblesa de la creu, aquest absurd de l'obra de Déu, on els creients descobrim el seu poder i la seva saviesa, que supera tot el poder i la saviesa humana.

A través de la seva vida lliurada per amor, Jesús ens allibera i ens salva, ja no ens són necessaris els senyals prodigiosos per creure en Jesús. En tenim prou en mirar i adorar la creu, el lloc on Ell assumeix tot el dolor i el pecat de la humanitat, el lloc d'on brolla la vida nova de la Pasqua, també el lloc on es manifesta la seva divinitat. Jesús no separa mai la seva mort de la seva resurrecció, tota la seva vida és un camí cap a la Pasqua, el seu pas de la mort a la vida, i ens convida a prendre la nostra creu i a seguir-lo, recolzats en el seu amor, per poder arribar també, a través de la mort, a la plenitud de la vida.